

HANDI PÉTER

Csak a gyökér

*Kertemben már
halál kaszál;
földre hajlik
a rózsaszál*

*Vedlik, hullik
a fa kérge,
lassú esők
ellenére*

*Hálót horgol
a pók lába
zörgő bokrok
tar ágára*

*Tű-levelek
összebújnak,
zölden vágnak
a nagy útnak*

*mert itt minden
menni készül,
csak a gyökér
áll vitézül*

*hú humusztól
biztatgatva
mélyről néz a
csillagokra.*

Cserépkályha

A rönkök fújtatása, parazsa
volt a cserépkályha lelke.
Hányszor formáltam derekam
törleszkedőn a majolikás
mintáju bordó égitesthez;
téli trópusi naphoz!
Úgy állt a szobasarokba
építve, zömöken mint a gólem,
gyomrában, ha bedurrantottuk;
hálás böffenések-pattogások.
Jóságos, meleg medvetest.
Egyszer átrakta samottégláit
iszonyú nagy tenyerekkel
Ram Ágoston kályhásmeister.
Azontúl is hüen fényeskedett
cserépredőivel, csak nyaranta
töppedt zömök magányába
elhagyottan és porlepetten,
mialatt mi hunyorgó vizekben
lubickoltunk indigó égbolt és
naranessárga tűzgolyó alatt.

Jumbo, nyugdíjban

Elefánt-lomhán járkál,
Húzza a szavakat, mintha
a torokban valami visszafogná.
Egy csésze kávéval üldögél,
majd az ujságért indul, aztán
figyelmesen tanulmányozza a futamokat.

Negyven évig hegesztett a gyárban,
 tíz éve özvegy.
 Fiai három világrészben élnek,
 „ahová a farkuk vitte őket”
 Karácsonykor azért
 rátalálnak a képeslapok.
 Vasárnapra tartogatja a széles
 mosolyokat, melyek visszaragyognak
 a söröskancsók könnyező üvegfaláról.

Mint

Mint a néma boglya,
 vagy rakétahulladék;
 bukfencező az Űrben

Mint öreg színész, kitől
 a Szó menekülőben

Mint utas, ki visszanéz

Elhajló ág a víz felett,
 egy kiskabát a futballpálya szélén;
 sebtében odavetett

Mint azok, akik nem
 maradhattak itt tovább;
 puskaagy öklözte testüket

Mint kiknek szérum, vagy
 ólomgolyó a Vágy,
 s mint az, kiből az értelem
 zarándokútra kelt

s mint az ki nem ismerte fel
 falán a Mene Tekelt

Öregek

Akkor, ketten, a
 ruganyos léptű időkben
 csőre töltött gondolatok
 sorozatai mint petárdák
 pattogtak: két agy
 elektromos kisülései,
 a Jövőt próbálgató
 pengeváltás:
 igazítani majd
 elméletén a relativitásnak,
 avagy félkézzel újraírni
 a Jogot, esztergálni
 a társadalom akadozó csavarmenetén,
 s menet közben egy kézfogás
 a Svéd uralkodóval,
 ki tudja...

Aztán
 gyöngyszem-évek s egy emberöltő
 malomkövei között
 nulláslisztté őrlődtek az álmok

Ma
 nyugdíjba görnyedten üldögélnek
 a padkán,
 vacsoraillatot szimatolva,
 még említgetik a régi tetteket, de
 az unokák mosolya már
 a szürkehályog homályán át remeg,
 s valójában
 a rendszeres bélműködés az öröm,
 meg ha a kedvesnővér dévajul
 megpaskolja az arcukat.

Tűzfal

*A tűzfal
önmagát írja*

*ódon kopásaiba öleli
hogy
Jocó szereti Marikát
aztán közé karcolva a
már nem.*

*Az elmosódó dátum szerint
valamikor a huszas években
rótta fel
a hormonokkal küszködő
későbbi ágyutöltelék, vagy
gerince-roppant túlélő, esetleg
önmagát tálcán ajánló közeg.*

*E tűzfal
kőtáblába vésett
röntgen-lelet*

*Ezernyi holdas éjjelen
malter darabok göröngyeire
kúszott a jel,
az átokszó, az obszcén krétarajz,
zsebben lapuló indulat,
a kétségbeesés szálkás bicska-karca.
Eszkendők füstje, korma
puhítja csak
a kemény véső-éleket
s néhanapján a plakátragasztó
enyves kegyelme*